

Lắng sâu cùng trang sách

CÂY TÁO YÊU THƯƠNG

Ngày xưa có một cái cây. Cái cây rất yêu một cậu bé. Mỗi ngày, cậu bé đều đến chơi. Cậu trèo lên cây ăn táo. Cái cây rất vui khi thấy cậu bé. Nhưng theo thời gian, cậu bé lớn lên, cậu không còn chơi với cây nữa. Cậu muốn có tiền để mua đồ. Cái cây cho cậu những quả táo để bán. "Lấy táo của ta đi", cái cây nói. Cậu bé rời đi và không quay lại.

Nhiều năm trôi qua. Một ngày, cậu bé quay lại giờ đã là một người đàn ông. Anh muốn có một ngôi nhà để sống. Cái cây cho anh những cành cây để xây nhà. "Lấy cành của ta đi", cái cây nói. Người đàn ông lại rời đi và rất lâu sau không quay lại.

Một ngày, người đàn ông quay lại, giờ đã rất già. Anh muốn một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi. Cái cây không còn gì để cho nữa nhưng nó vẫn đưa phần còn lại của mình: chiếc gốc cây. "Ta xin lỗi, ta không còn gì để cho" cái cây nói. "Nhưng con có thể ngồi lên gốc cây của ta". Người đàn ông ngồi xuống và cái cây rất hạnh phúc.

THE LOVING APPLE TREE

"Once there was a tree. The tree loved a little boy. Every day, the boy came to play. He climbed up the tree and ate apples. The tree was happy to see the boy. But as time went by, the boy grew older. The boy stopped playing. He wanted money to buy things. The tree gave the boy its apples to sell. "Take my apples", said the tree. The boy left and didn't come back.

Years went by. One day, the boy returned, now a man. He wanted a house to live in. The tree gave him its branches to build a house. "Take my branches", said the tree. The man left again and didn't return for a long time.

One day, the man returned, now very old. He wanted a quiet place to rest. The tree had nothing left to give. But it still offered its stump. "I'm sorry, but I have nothing left to give", said the tree. "But you can sit on my stump". And the man sat down. And the tree was happy".

Câu chuyện “Cây táo yêu thương” là một ẩn dụ giản dị mà sâu sắc về bản chất sự vị tha cùng tình yêu chỉ cần cho đi mà không cần hồi đáp, giống như tình yêu của cha mẹ dành cho con cái. Văn bản không hấp dẫn bởi cốt truyện kịch tính mà chinh phục người đọc bằng cấu trúc lặp giàu ý nghĩa và hệ thống biểu tượng được tổ chức chặt chẽ. Hình tượng cái cây, từ một sự vật vô tri, đã được nhân hóa để trở thành biểu tượng trung tâm của tình yêu vị tha - một thứ tình yêu mang bản chất hy sinh tuyệt đối, tương ứng với tình yêu vô điều kiện của cha mẹ. Qua từng chặng đời của cậu bé, cái cây hiện lên trong tư thế: cho trái khi đứa trẻ cần niềm vui, cho cành khi con người cần mái ấm, và cuối cùng dâng hiến cả phần còn lại của mình để làm điểm tựa cho tuổi già mỗi mết. Điều đáng suy ngẫm là ở mỗi lần cho đi, cái cây không hề trách móc, không đòi hỏi sự báo đáp, thậm chí niềm hạnh phúc của nó chỉ đơn thuần được đo bằng sự hiện diện của người mình yêu thương. Ở chiều ngược lại, con người hiện ra như một hình ảnh đối lập: càng trưởng thành càng xa rời cội nguồn yêu thương, chỉ quay về khi cần được đáp ứng nhu cầu. Từ điểm nhìn tư tưởng, tác phẩm gợi nhớ đến nhận định của Tagore: “Tình yêu không đòi hỏi được đáp lại, bởi chính sự hy sinh đã là hạnh phúc”. Song đồng thời cũng đặt ra một câu hỏi nhức nhối: liệu con người có quyền vô tình trước sự hy sinh vô hạn ấy? Thông điệp của câu chuyện vì thế mang giá trị nhân văn sâu sắc: tình yêu đích thực không phải là sự trao đổi, mà là sự hy sinh thầm lặng; không phải là chiếm hữu, mà là nâng đỡ. Giá trị của truyện nằm ở khả năng lay động lương tri người đọc, buộc ta phải tự vấn về thái độ sống của chính mình trước tình yêu âm thầm, bền bỉ và thiêng liêng của những đáng sinh thành và cũng nhắc ta sống chậm lại, biết yêu thương, biết cho đi bằng cả tấm lòng.

Sưu tầm